

sige i denne Sag, de to foregaaende Indenrigsministre, fortolkede Bestemmelsen saaledes, at den bestemt forbød Indenrigsministeren at sanktionere noget saadant.

Det er ikke min Mening, at vi skulle komme ind paa hverken Forsvar for eller Angreb paa disse Fortolkninger. Jeg forudsætter, at de, der holde paa den sidste Fortolkning, fremdeles holde paa den, ligesom vi, der ere af modsat Mening, i Fremtiden ville holde paa, at vor Fortolkning er rigtig, og naar dette Forslag er fremkommet, betyder det ikke, at vi have opgivet Rigtigheden af vor Fortolkning, men kun, at vi hellere ville være med til i Enighed at fjerne Stridens Aarsag, efter at øjensynligt alle ere enige i Realiteten, som jo er den, at hvis denne Ændring gennemføres, bliver det ved det gamle, Indenrigsministeren bliver den, der kan sanktionere eller lade være med at sanktionere de Statutændringer, der vedtages. Hvis Indenrigsministeren efter denne Ændrings Gennemførelse sanktionerer en Statutændring, der gaar ud paa, at Interessenterne faa denne Valgret, vil det altsaa ikke være noget revolutionært, som der kunde blive Uenighed om, men det vil kun sige, at man giver visse Foreningers Interessenter den samme Ret, som de i Forvejen have i andre Foreninger, og som har vist sig at være ganske uskadelig eller snarere af en gavnlig Natur. Det behøver man vist ikke at disputere om. Jeg tror, at al den Strid, der har været, mere har drejet sig om den Formalitet, hvorvidt Ministeren havde Lov til at sanktionere eller ikke. I Realiteten tror jeg, som sagt, ikke, at der er nogen Modstand.

Jeg vil derfor ogsaa haabe, at man fra alle Sider vil være med til at fjerne den Bestemmelse, som enten slet ingenting betyder, for saa vidt den kan fortolkes, som man har fortolket den, saaledes at det i Virkeligheden er Indenrigsministeren, der til syvende og sidst tager Bestemmelse, om han vil sanktionere Bestemmelsen, eller som, hvis den fremdeles fortolkes, som den er bleven fortolket fra anden Side, bevirker den Uret, at der er en Ret for en og en anden for en anden. I sidste Fald gaar man nemlig videre, end Landstinget vilde, og det er jo netop af Hensyn til Landstingets Stilling, at det Kompromis i sin Tid kom frem. Jeg tror, at dette Forslag vil være til Gavn for de Foreninger, hvor man endnu ikke har indført Valgret for Medlemmerne, idet det vil skabe Ro i dem. Spørgsmaalet er nu en

Gang kommet op, og det er halvvejs blevet et Honnørspørgsmaal i disse Foreninger at faa samme Ret, som man har i andre Foreninger.

Forslaget vil ogsaa være til Gavn, for saa vidt som det vil skærpe Ansvarsførelsen hos Interessenterne. Der kan jo være noget begrundet i den Indvending, der gøres mod den lige og almindelige Valgret, hvor det er den ene Part, der skal lægge Pengene til, og andre, der skulle administrere dem. Men her er det jo egne Penge, de faa Ansvar for, det er deres egne Interesser, de faa Ansvar for, naar de skulle vælge Vurderingsmænd. Jeg tror, at det maaske i enkelte Tilfælde har sløvet Ansvarsførelsen, naar man har kunnet sige, at der sker jo ikke noget galt ved, at man stemmer paa en Mand, der maaske ikke fuldt ud fylder Pladsen, thi Direktionen kan jo nægte at sanktionere Valget. Den har ganske vist aldrig gjort det. Men jeg tror, at naar Interessenterne selv faa Valgretten, vil man ogsaa føle, at man har et Ansvar for den Mand, der bliver valgt. Det vil i Virkeligheden virke hen til, at vi faa vore Vurderingsmænd, om jeg saa maa sige, skarpere sorterede ved Valget. Hvis det skulde vise sig, hvad jeg vil haabe, at dette lille Lovforslag kunde blive modtaget med Velvillie, vil jeg henstille, da vi ere saa langt henne i Samlingen, om man fra alle Sider kunde enes om at lade denne Sag, der er saa enkel og let at overskue, gaa igennem Tinget uden Udvalg. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Sigurd Berg: Som ærede Medlemmer, navnlig ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, vide, har jeg ved tidligere Forhandlinger holdt paa, at Loven, som den nu er, ikke tillader den omstridte Fortolkning, og trods det ærede Medlems Udtalelse tillader jeg mig dog i den Omstændighed, at dette Lovforslag forelægges, at se en Anerkendelse af, at man til syvende og sidst ikke administrativt har villet fastslaa denne Fortolkning med den nugældende Lov. Men i øvrigt finder jeg ikke nogen Anledning til at komme dybere ind paa Stridigheder herom. Jeg kan meget vel anbefale Forslaget til Fremme, og da det ærede Medlem sluttede med, at han gerne vilde, at Lovforslaget fremmedes uden Udvalgs Nedsættelse, skal jeg ogsaa for mit Vedkommende afstaa fra at foreslaa noget Udvalg nedsat i denne Sag.